

*"Kuin Jack Reacherin ja John Rebusin yhdistelmä –
aivan unohtumaton." – Thrilling Fiction*

ALEX SMITH

KOHTALOKAS KIERROS

Kohtalokas kierros

ALEX SMITH

KOHTALOKAS KIERROS

Englannin kielestä suomentanut Sirpa Saari

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Englanninkielinen alkuperäisteos:

Paper Girls

Copyright © 2019 by Alex Smith

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2022

www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Sirpa Saari

Sitaatti laulusta *You Are My Sunshine* s. 227, suomenkieliset
sanat Sauvo Puhtila

Kannen kuvat: Polkupyörä iStock; Kaupunki Shutterstock

Graafinen suunnittelu ja taitto: Justine Florio, Taittopalvelu

Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-556-7

Painettu EU:ssa

*Omistettu tyttärilleni, jotka ovat
yhtä ihania kuin rasittaviakin.
Olette rakkaita!*

PROLOGI

Tiistai

KAIKKI MUISTIVAT SEN SATEEN. Se muistettiin, koska aurinko oli paistanut päiväkausia pilvettömältä taivaalta ja helle oli ollut lähes sietämätön. Kuumuuden vuoksi kaduilla ei kärsinyt kävellä, joten lapset olivat liikkeellä pyörillään; niiden renkaat kumisivat polttavalla asfaltilla, ja lasten nauru raikui ympäri kaupunkia niin kuin se vain kesällä voi raikua.

Sitten aivan yllättäen taivas oli tummunut mustanpuhuvaksi ja revennyt kahtia. Se oli tapahtunut niin äkkiä, että jopa television säätieteilijät olivat ällikällä lyötyjä ja kuulostivat lähes anteeksi-pyytäviltä keskipäivän sääkatsauksissaan. Myrskyn oli uskottu väistävän maan itäosan, he sanoivat, ja pyyhältävän pois päin rannikolta, kunnes Pohjanmeri olisi tainnut sen lopullisesti. Sen sijaan se olikin ottanut tähtäimeensä Norfolkkin kreivikunnan ja iskenyt siihen sellaisella voimalla, että ikkunat helisivät ja puunrungot taipuivat luokalle. Sinä päivänä kukaan ei lähtenyt ulos, ellei ollut aivan pakko. Kaupunki muuttui riviksi aavemaisia kasvoja, jotka tuijottivat rankkasadetta sumuisten ikkunaruutujen läpi.

Jälkeenpäin kaikki muistivat juuri sateen. Se mainittiin jokaisessa lausunnossa ja jokaisessa uutislähetyksessä. *Hänen*

ei olisi pitänyt olla töissä. Hänen äitinsä oli varmaan päästään vialla, kun päästi lapsensa ulos. Sade oli niin rankka, että tyttö varmaan huuhtoutui sen mukana mereen.

Kaikki muistivat sen sateen. Sateen, jonka vuoksi koko kaupunki pysytteli sisätiloissa.

Sinä päivänä kukaan ei mennyt ulos, ei kukaan, paitsi se yksi tyttöressu.

Ja mies, joka hänet vei.

”ÄITI, OLE KILTTI!”

Maisie Malone oli yhdentoista, tai oikeastaan kohta kahdentoista, eli liian vanha polkemaan jalkaa, mutta hän ei keksinyt enää mitään muutakaan. Hän oli yrittänyt saada tahtonsa läpi jo sadalla eri tavalla, kunnes hänen äitinsä oli lopulta tunkenut sormensa korviinsa, hyppinyt jalalta toiselle ja huutanut ”*La-la-la*”. Maisie oli yrittänyt lukittautua huoneeseensa, kun äiti oli uhannut takavarikoida hänen puhelimensa. Hän oli esittänyt vanhan ukaasinsa karata kotoa ja olla palaamatta enää ikinä takaisin, mutta äiti oli vain kohauttanut olkapäitään ja kehottanut häntä toteuttamaan aikeensa, sillä koko typerän riidan pointtihan oli juuri siinä, että Maisie *ei halunnut* lähteä ulos. Joten minne hän karkaisi? Keittiön alakaappiinko?

Mitä muuta hän olisi voinut tehdä kuin polkea jalkaansa olohuoneen kulunutta kokolattiamattoa vasten?

”Kato nyt, äiti, siellä sataa kaatamalla!”

Se oli totta. Auringonpaiste oli vaihtunut hetkessä monsuuni-kuuroksi, ja sade oli niin rankka, että vesi virtasi jo purona alas mäkeä.

”Kyllä minä tiedän, miltä sade näyttää”, sanoi hänen äitinsä, joka käveli ulos heidän pikkuriikkisestä keittiöstään aamutakissaan ja pyjamassaan – vaikka kello oli jo yli puolenpäivän. Hänellä oli kädessään paketti Mayfair-savukkeita ja sama kelkainen sytytin, joka hänellä oli ollut niin kauan kuin Maisie muisti. ”Tiedän myös, ettei vesi ole sinulle haitaksi. Ellet sitten satu olemaan jokin *gremlin*.”

Hän mittaili tytärtään päästä varpaisiin.

”Ehkä sinä itse asiassa oletkin peikko. Se selittäisi monta asiaa.”

”Äiti!”

Maisien olisi tehnyt mieli huutaa kurkku suorana, mutta äidistä ei ollut takeita, hän olisi voinut menettää malttinsa ja saada raivarin. Maisien puhelin oli upouusi iPhone – tai no, upouusi hänelle, sillä äiti oli ostanut sen Facebookin kirppisryhmästä halvalla, koska sen näytössä oli naarmu – ja hän oli jo menettänyt sen kerran, kun hän ei ollut suostunut auttamaan äitiä kodin imuroinnissa. Hän ei voisi ottaa sitä riskiä, että menettäisi puhelimensa taas, eikä varsinkaan nyt, kun hän oli viimein keksinyt, kuinka asentaa sille *Minecraft*.

”Äiti, enkö voisi mennä vasta huomenna?” hän aneli. ”Herra Walkeria ei ikinä haittaa, vaikka me ollaan myöhässä.”

”Kyllä haittaa”, äiti sanoi sytyttäen samalla tupakan. Maisie leyhytteli kädellään savua kasvoiltaan ja tuijotti äitiään vihaisesti. ”Eikä kyse ole hänestä vaan asiakkaista. Ne haluaa, että lehdet tulee ajallaan. Mitä järkeä on lukea uutisia enää viikon päästä? Eihän ne sitten enää mitään uutisia ole. Ne on *vanhasia*.”

Äiti nauroi omalle sutkaukselleen, ja Maisie tuhahti.

”Se on ilmaislehti”, Maisie purnasi. ”Eihän sitä edes lue kukaan.”

Hänen äitinsä otti pitkän imaisun tupakasta ja pidätteli savua keuhkoissaan. Hän kääntyi selin ja puhalsi savun keittiöön päin – se oli ainut paikka, jossa hänellä olisi ollut lupa polttaa – mutta savu kulkeutui joka paikkaan niin vahvana, että se sai Maisien pään kivistämään. Talon kaikki seinät olivat kellastuneet, ja hän mietti, oliko hänen keuhkoilleen käynyt samoin.

”Maisie, mitä minä sanoin sinulle eilen?” hänen äitinsä kysyi, pystymättä enää pidättelemään raivoaan.

Maisie kohautti olkapäitään, vaikka muisti aivan hyvin.

”Sanoin, että sinun pitää tehdä kierrokseksi, eikö niin? Sanoin, että jos jätät sen huomiseen, joudut vielä katumaan. Ja tässä sitä nyt ollaan. On tiistai, ja kello on vartin yli kolmen. Ja kaduttaako nyt? Kyllä. Halusit tämän työn, halusit vähän omaa rahaa. Kukaan ei pakottanut sinua tähän. Jos haluat lopettaa, voit soittaa herra Walkerille vaikka saman tien.”

Maisie polki taas jalkaansa, mutta sillä ei ollut hänen äitiinsä mitään muuta vaikutusta kuin että tämän turpeille kellertäville kasvoille levisi omahyväinen hymy. Hetken aikaa Maisie ajatteli tekevänsä juuri niin, hän soittaisi herra Walkerille ja käskisi tätä työntämään lehtensä siihen paikkaan, johon aurinko ei koskaan paista. Mutta mies maksoi Maisielle kolme puntaa tunnilta, ja kymppin seteli, jonka hän sai työstään viikoittain, auttoi häntä hankkimaan sellaisia asioita, joihin hänen äitinsä sosiaalitet eivät riittäneet.

Puhumattakaan siitä lisätienestistä, jonka hän sai myymällä niitä *toisia* juttuja.

Sitä paitsi äiti oli oikeassa, ulkona satoi pelkästään vettä.

Hän huokaisi ja katsoi oven suuntaan.

”Onko pakko?” hän yritti vielä kerran.

Yllätyksekseen hän tunsi äitinsä käsivarren ympärillään, äiti puristi häntä lujasti ja piteli savuketta korkealla hänen päänsä yläpuolella, ettei polttaisi vahingossa hänen silmiään.

”Olen ylpeä sinusta, Maisie-mussukkaiseni”, hänen äitinsä sanoi. ”Kasvat niin nopeasti, sinusta on tullut iso tyttö.”

Hän irrotti otteensa ja läimäytti tytärtään takamukselle.

”Alahan laputtaa ja pistä töpinäksi. Heitän kalapuikkoja uuniin, niin syödään heti kun tulet takaisin, jooko?”

Maisie huokaisi vielä kerran.

”Pakko kai se on.”

MUUTAMAN SEKUNNIN PÄÄSTÄ sade ei enää edes tuntunut kovin hirveältä. Se ei ollut kylmää, se tuntui melkein miellyttävän lämpöiseltä, niin kuin olisi seissyt suihkussa. Vettä tuli yhtä suurella voimalla tai ehkä kovempaakin, ainakin jos sitä vertasi heidän kotinsa suihkuun, josta tuli kalkkikertymien vuoksi vettä ikävän ponnottomasti. Selätettyään ensijärkytyksen ja totuttuaan tuhansien äkäisten vesipisaroiden pommitukseen Maisie miltei nautti sateesta.

Matka lähiön halki oli lähes kokonaan alamäkeä, ja Maisie piti toista kättään jarrulla, etteivät renkaat lähtisi luisumaan minne sattuu. Vesi tulvi katuviemäreihin ja synnytti paikoittelun niin syviä lammikoita, että niihin muodostui pieniä pyörteitä. Joka kerta kun hän ohjasi pyörän lätäkön läpi, hän lennätti tyhjälle jalkakäytävälle vesiryöpyn. Häntä nauratti, kun hän kuvitteli mielessään jalankulkijoita, jotka hän kastelisi läpimäriksi – hänen äitinsä oli sillä listalla ylimmäisenä. Olkapääällä roikkuva sanomalehtilaukku tuntui painavan tonnin, mutta hän

oli tottunut siihen, ja hän hidasti vauhtia kadunkulmissa, ettei laukun paino heilauttaisi häntä nurin.

Joskus harvakseltaan hänen ohitseen ajoi auto. Ne liikkuiivat verkkaisesti kuin hidastetussa filmissä, ja niiden valot loistivat kirkkaina, vaikka oli keskipäivä. Jotkut ohikulkijat vilkuttivat hänelle, pari heistä osoitti häntä sormellaan ja nauroi. Eräs vanha nainen jopa avasi autonsa ikkunan ja kysyi, halusiko Maisie kyydin kotiin. Hän ei vastannut, sillä hän tiesi, ettei tuntemattomien kanssa saanut ryhtyä juttusille – ei edes kukkamekkoihin pukeutuneiden kilttien tätien kanssa. Hän vain polki pyöräänsä seisaaltaan ylämäkeen lähiön toiselle puolelle, kunnes saapui ensimmäiselle pienelle umpikadulle, joka kuului hänen reitilleen.

Katu oli autio kuin jonkin zombiepidemian jäljiltä – mikä ei edes ollut kovin kaukaa haettu ajatus kun tiesi, että siellä asuvat ihmiset olivat noin satavuotiaita ja liikkuiivat kuin elävät kuolleet. Maisie parkkeerasi pyöränsä ensimmäisen talon eteen ja avasi vaivalloisesti portin. Sitten hän juoksi rankkasateessa niin nopeasti, että liukastui kiveyksellä ja lensi päin ovea. Hänen rystysensä osuivat puiseen oveen ja naarmuuntuivat verille. Hän painoi sormensa huulilleen ja irvisti kivun sykkiessä läpi koko käden. Lehti kastui läpimäräksi heti kun hän veti sen laukustaan, mutta hän onnistui työntämään sen postiluukusta tökkimällä sormellaan sen viimeistä kulmaa, kunnes se irtosi ja putosi oven sisäpuolelle.

Hän selvisi kadun ensimmäisestä puolesta alle kahdeksassa minuutissa. Toisella puolella kesti hieman pidempään, sillä numero 4:ssä oli vanha vihainen koira, ja hän pelkäsi aina kuollakseen, että se puraisisi häneltä peukalon irti. Hän nousi pyöränsä päälle, ajoi pääkadulle ja kääntyi seuraavalle umpikadulle, joka

oli melkein identtinen edeltävän kadun kanssa. Hän erotti valoverhojen takaa muutamat ryppyiset kasvot ja heilautti asukkaille innottomasti kättään. Jos he vilkuttivatkin hänelle takaisin, hän ei nähnyt sitä. Sadepisarat osuivat hänen silmiinsä ja muuttivat kaiken epämääräiseksi värien ja hahmojen sekamelskaksi.

Selviytyttyään toisesta kadusta hän meni suojaan bussipysäkille, pyyhkäisi märät hiukset kasvoiltaan ja puhalsi vesipisarat huuliltaan. Sade rummutti täysillä pysäkin kattoa, piiskasi armottomasti katua ja vangitsi hänet lasiseen koppiin taivaalta putoavien vesimassojen keskelle. Hän kuivasi kätensä niin hyvin kuin pystyi ja kiskaisi puhelimensa farkkujen taskusta. Hänen sydämensä hypähti kurkkuun, kun hän huomasi, miten märkä puhelimen näyttö oli. Laite kuitenkin toimi ja ilmoitti hänelle, että kierrokseen oli kulunut siihen mennessä puoli tuntia. Hänen mieltään kutitteli hetken sama ajatus kuin aikaisemmin: hän voisi soittaa herra Walkerille, luopua tästä tyhmästä työstä, jättää lehdet siihen paikkaan ja lähteä kotiin.

Mutta jos hän tekisi niin, hän menettäisi myös lauantaikieroksensa. Sen, jonka puitteissa hän kiersi nummelle. Sen, josta *oikeasti* sai rahaa. Joinakin päivinä kaksikin kymppiä.

Hän ravisti päätään ja työnsi puhelimensa suojaan vesitiiviiseen lehtilaukkuun. Hänellä oli enää kolme katua jäljellä, eikä hän voisi enää enempää kastua.

Hän keräsi rohkeutensa, astui sateeseen ja ylitti aution kadun. Vesi oli kastellut hänen lenkkarinsa ja noussut nilkkoihin asti. Hän asteli raskain jaloin lenkkarit lotisten kohti ensimmäistä taloa ja asetti pyörän nojalleen murenevaa tiilimuuria vasten. Päästyään sanomalehti kädessään pihapolun puoliväliin hän pysähtyi.

Ulko-ovi oli auki. Eikä edes raollaan vaan seposen selälään. Maisie näki jo kaukaa, että sadevesi oli muodostanut

lammikon eteisen matolle ja pisarat rummuttivat pähkinäpuista puhelinpöytää. Talossa oli hirveän pimeää, ja kun hän vilkaisi kahta etupihalle antavaa ikkunaa – joista toinen oli ilmeisesti olohuoneen ja toinen makuuhuoneen ikkuna – hän huomasi, että paksut verhot oli vedetty tiukasti kiinni.

Hän astui pari askelta eteenpäin vettynyt sanomalehti kädessään. Hän kuuli jotain päänsä sisältä – se ei ollut oikeastaan mikään ääni vaan ennemminkin *tunne*. Se oli varoitusmerkki aivan selvästi, hän tiesi sen vaistomaisesti. Talossa oli jotain outoa. Jotain *väärää*. Hän pyyhki vettä silmistään ja huomasi, että silmien räpyttely teki kipeää. Katu hänen takanaan oli hiljainen ja liikkumaton, se näytti myrskyssä epätodelliselta, melkein kuin pahvisilta teatterikulisille, jotka voisivat kaatua ja romahtaa kasaan. Edessä oleva talo vain odotti.

Se on vain talo, hän rauhoitteli itseään. Ja samassa paha aavistus oli poissa. Jos hän viivyttelisi vielä pitempään, sanomalehti liukenisi olemattomiin, joten hän juoksi ovelle, heitti lehden sisään ja valmistautui ryntäämään takaisin kadulle.

Hänet pysäytti ääni. Talon sisältä kantautuva ääni. Ohut, särisevä ja epätoivoinen.

”Auta, ole kiltti.”

Maisiestä tuntui kuin hänet olisi ensin täytetty sadevedellä ja jäädytetty sitten kivikovaksi. Lyhyen hirvittävän hetken hän ei pystynyt liikahtamaankaan. Sitten hän otti askelen taaksepäin, hänen ihonsa kihelmöi ja hänen päänahkansa tuntui kurtistuvan niin nopeasti, että hän uskoi hiustensa irtoavan.

”Ole kiltti”, ääni toisti. Se kuulosti vanhalta, *ikivanhalta*.

Yhtäkkiä Maisie häpesi, että oli edes kuvitellut lähtevänsä karkuun. Ehkä joku talossa asuva oli kaatunut eikä päässyt enää ylös? Vanhuksille sattui koko ajan kaikenlaisia onnettomuuksia

ja he loukkasivat itsensä, Maisie tiesi, koska oli katsonut televisiosta *Casualtyä* äidin kanssa.

”Ääh...”, hän yritti sanoa mutta ei saanut ääntä. ”Hei? Tarvitsetteko apua? Minulla on... ääh... minulla on puhelin.”

Hän otti sanomalehtilaukun esille ja etsi puhelintaan. Talosta ei kuulunut vastausta – tai sitten hän ei kuullut sateen rummutukselta mitään – joten hän käveli ovelle ja kurkisti sisään haluamatta mennä pidemmälle kuin olisi tarpeen. Sisältä leijui outo haju, se oli voimakkaampi kuin sateen kasteleman maan haju. Se oli mädäntyneen lemu, sellainen, joka syntyy, kun jätepussia ei viedä ulos kesällä. Mutta tähän hajuun yhdistyi jotakin lääkemäistä, jotakin, mikä toi mieleen sairaalat. Se takertui hänen kurkkuunsa.

”Hei?” hän kysyi, sillä kertaa kovemmallalla äänellä. Hän ei nähnyt mitään, valo ei yksinkertaisesti riittänyt. Maailma olisi voinut päättyä puoliväliin sitä käytävää. ”Soitan ambulanssin, odottakaa hetki.”

Ei vastausta.

Hän löysi puhelimensa ja melkein hihkaisi tyytyväisyydestä. Hänen kätensä tärisivät, ja hänen peukalonsa oli liian märkä puhelimen avaamiseen.

”Pieni hetki”, Maisie toisti ja näpytteli salasanansa puhelimelle. ”Kaikki hyvin.”

Ei vielääkään vastausta.

”Äkkiä nyt”, hän tiuskaisi puhelimelleen. Sitten laite viimein avautui, ja Maisie vilkaisi ovenpieleen ruuvattua kuparista numerokilpeä. Hän yritti muistaa, minkä kukan mukaan katu oli nimetty. Oliko se Leinikkikatu? Neilikkakatu? Hän oli niin hermostunut, ettei hetkeen muistanut edes hätänumeroa.

Idiootti, se on 999!

Hän näpytteli numeron, piteli puhelinta korvallaan ja kuunteli, kun se hälytti.

Vastatkaa jo!

Talossa ei ollut mitään liikettä, vastassa oli vain raskas hiljainen pimeys, joka sai hänen vatsansa kouristamaan omituisesti. Hän kurkisti sisään oviaukosta ja yritti saada selvää näkemästään, erottaa ääriviivoja, kulmia tai hahmoja, jotka näyttäisivät tutuilta.

Tuossa, oliko siinä jotakin? Tummempi hahmo pimeän keskellä. Korkea, kapea. Kaappikello, ehkä? Naulakko? Maisie yritti tähyillä samalla kun puhelin hälytti ja hälytti ja...

Hahmo liikkui, ja se liikkui *nopeasti*. Maisiestä tuntui äkkiä siltä kuin juna olisi sukeltanut esiin tunnelista, pimeys syöksähti häntä kohti niin yllättäen ja nopeasti, että hänen kiljahduksensa kuivui kokoon ennen kuin hän edes tiesi sen olevan tulossa. Varjo hyökkäsi häntä kohti, täytti oviaukon ja peitti kädellään hänen suunsa.

Puhelimesta kuului naksahdus, ja etäinen ääni kysyi, millaisesta hätätilasta oli kyse, mutta Maisie ei pystynyt vastaamaan.

Toinen käsi tarrasi kiinni hänen hiuksiinsa, väänsi hänen päätänsä ja kiskoi hänet sisälle. Sateen rummutus peitti äänet, ja Maisien maailma musteni.

LUKU 1

Keskiviikko

”OLLAANKO ME JO KOHTA PERILLÄ?”

Robert Kett joutui venyttämään kärsivällisyytensä äärimmilleen, ettei olisi polkaissut jarrua ja rynnännyt karjuen ulos autosta. Jos totta puhutaan, hänestä oli tuntunut siltä jo viimeiset kolme tuntia, aina siitä pitäen kun hän oli käynnistänyt kymmenen vuotta vanhan pulunpaskanvärisen Volvonsa kotinsa pihalla Lontoon Stepneyssä ja aloittanut hermoja raastavan matkan kohti koillista. Kaksi takapenkillä istuvasta kolmesta lapsesta oli esittänyt saman kysymyksen kymmenen minuutin välein. Kolmas oli vasta puolitoistavuotias ja liian nuori muodostaakseen kokonaisia lauseita, mutta hänen itsepintainen kiljuntansa oli yltänyt samaan, ellei vähän enempäänkin.

Maailma auton ulkopuolella oli muuttunut tuliseksi pätsiksi. Edellisen päivän merkillinen kesämyrsky vaikutti imeneen taivaalta kosteuden viimeistä pisaraa myöten, ja aurinko oli aloittanut armottoman porotuksensa. Se poltti tuulilasia kuin tulikuuma neste ja paahtoi asfaltin väreileväksi kangastukseksi. Kett oli siristellyt silmiään niin kovasti ja niin pitkään, että hänestä tuntui kuin hänen otsaansa olisi puristettu ruuvipenkissä.

”Iskä! Ollaanko me?”

Hän ohitti kuorma-auton ja palasi omalle kaistalleen A11-tiellä ja vilkaisi sitten taustapeiliin. Alice katsoi häntä kulmat kurtussa, leuka eteenpäin työntyneenä, ja jauhoi purukuminpalaa, joka oli kestänyt koko matkan. Heidät ohitti valkoinen pakettiauto, josta heijastuva sokaisevan kirkas auringonsäde osui heidän Volvoonsa. Pienen hetken seitsenvuotias tyttö oli kuin ilmetty äitinsä, Kettistä näytti aivan siltä kuin Billie olisi istunut takapenkillä. Vaikutelma oli niin vahva, että Kettistä tuntui kuin hänen mielensä olisi irtautunut hänen kehostaan, ja pyörryttävä tunne sai hänet takertumaan rattiin niin kuin avaruudessa leijuva astronautti turvaköyteensä.

Hän käänsi huomionsa taas tiehen ja nielaisi tyhjää.

”Iskä?” Alice penäsi.

”Iskä?” lisäsi hänen kolmivuotias pikkusiskonsa Evie. ”Minulla on nälkä.”

”Iis”, aloitti taapero ja puhkesi sitten autontorvelta kuulostavaan raivoisaan huutoon. Ääni oli niin kova, että Kettin täytyi sulkea silmänsä hetkeksi, ja hän oli vähällä ajaa ohitse liittymästä. Hän laittoi vilkun päälle ja kääntyi tieltä, minkä jälkeen aurinko siirtyi armollisesti hänen olkansa taakse. Auto tuntui viilenevän välittömästi kymmenellä asteella.

”Minulla on nälkä!” Evie ulisi. ”Ja kakkahätä.”

”Ollaanko jo kohta perillä?” kysyi Alice.

”Kyllä ollaan”, Kett sanoi, ja ensimmäistä kertaa sen päivän aikana se ei ollut vale. ”Ihan pian. Kymmenen minuutin päästä, minä lupaan.”

Matka tosin kestäisi pitempään, koska hän ei muistanut reittiä. Hän oli viettänyt elämänsä ensimmäiset kaksitoista vuotta täällä, mutta siitä oli nyt jo kolmekymmentä vuotta, ja tiet olivat

muuttuneet sen jälkeen. Hän harkitsi ajavansa sivuun ja avaavansa navigaattorin, mutta jos hän pysäyttäisi auton nyt, tytöt saattaisivat säännätä ulos ilman lupaa ja Moiran kiljunta kovenisi moninkertaiseksi.

Hän päylyi edessä näkyvää opasteviidakkoa, huomasi kaupungin pohjoispuolelle ohjaavan kyltin ja vaihtoi viereiselle kaistalle. Kun hän kiilasi Volvonsa toisen auton eteen, sen kuljettaja tööttäsi torveaan pitkään ja hartaasti. Kettin valtasi sokea raivo, ja hetken hän harkitsi, että hän pakottaisi kuljettajan pysähtymään pientareelle, raahaisi tämän autostaan ja pidättäisi siinä paikassa.

Paitsi että et ole enää virassa, hän muistutti itseään. Jos oikein tarkkoja ollaan. Ja koko matkan tarkoitusahan on päästä irti siitä kaikesta.

Päästä pois Lontoosta. Irtautua työkuvioista. Kauas kaikesta, mikä muistuttaisi häntä Billiestä, hänen vaimostaan.

Hän teki äkkijarrutuksen ihan vain ärsyttääkseen perässään ajavaa miestä ja lähestyi hitaasti madellen edessä olevia liikennevaloja. Kun ne olivat muuttumassa juuri punaisiksi, hän kaasutti voimakkaasti, ja vanha Volvo singahti renkaat ulvoen läpi valoista ja jatkoi liikenneympyrään. Hän vilkaisi peiliin ja näki takana olevan auton pysähtyvän jarrut kirskuen. Miehen punakat kasvot irvistelivät tuulilasin takaa.

Kett ei ehkä ollut enää virassa, mutta mikään ei estänyt häntä olemasta kusipää.

”Minulta tulee kakka”, Evie sanoi.

”Voi taivas”, Kett ärähti. ”Yritä nyt pidättää vielä, ollaan kohta perillä.”

Onneksi iltapäivä oli vasta puolivälissä ja kaduilla oli suhteellisen rauhallista. Kett ajoi ulos liikenneympyrästä ja silmäili

kaupunkia, jonka hän oli kutakuinkin unohtanut – ja joka oli unohtanut hänet täysin. Ellei auringonpaisteessa kiiltelevää katedraalin tornia otettu lukuun, mikään kaupungissa ei muistuttanut häntä lapsuudesta. Vastaan tuli silloin tällöin poliisiautoja, ja hän heilautti kättään vaistomaisesti tervehdykseksi, ja kun ambulanssi kiisi hänen ohitsean sireenit ulvoen ja valot välkkyen, hänen olisi tehnyt mieli lähteä ajamaan sitä takaa. Hän yritti pitää matalaa profilia ja ajaa rauhallisesti auton kivutessa mäkeä ylöspäin.

”Evie kakkasi housuihin”, Alice huomautti nauraen ilkeästi.

”Enkä kakannut. Itse kakkasit!” Evie antoi takaisin.

”Kakkahousu!”

”Kakkaan sinun housuihin!” Evie kiljui.

Sille Kett onnistui melkein hymyilemään. Hän hidasti vauhtia, silmäili katujen nimiä, löysi etsimänsä ja kääntyi pois pääkadulta. Vasta kun hän näki etsimänsä talon edessään, hän muisti hengittää. Hänestä tuntui kuin se olisi ollut hänen ensimmäinen henkäyksensä koko päivänä, ja hänet valtasi helpotuksentunne. Lapset aistivat sen ja hiljenivät.

Kadun molemmin puolin oli pysäköity autoja, ja Kettin täytyi ajaa sen puoliväliin, kunnes löysi itselleen tilaa. Hän parkkeerasi autonsa osittain jalkakäytävän päälle. Sitten hän sammutti moottorin, ja pienen autuaallisen hetken hän ei kuullut muuta ääntä kuin tuulen hiljaisen suhinan viereisissä puissa.

”Tämäkö se on?” Alice kiljui tuhannen desibelin voimalla.

”Ollaanko me perillä?”

Kett nyökkäsi, ja tytöt puhkesivat riemunhuutoihin, jotka olisivat voineet rikkoa joka ikisen ikkunan kadun varrella. Moira päästeli ääniä, jotka saattoivat johtua ilosta tai kauhusta – Kett ei ollut varma kummasta. Hän avasi auton oven, jonka saranat

rutisivat yhtä paljon kuin hänen nivelensä hänen noustessaan ylös ja oikaistessaan selkensä. Alice oli jo irrottanut turvavyönsä ja oli kiipeämässä etupenkille.

”Ei!” Evie kiljui ja rimpuili turvaistuimessaan. ”Odota minua!”

Kett sulki silmänsä ja yritti hillitä tunnemyrskyään. Hän antaisi mitä tahansa, jos saisi Billien juuri sillä hetkellä luokseen, kuulisi tämän rauhoittavan äänen ja näkisi tämän hymyn. Billie olisi tyynnyttänyt tytöt hetkessä.

Mutta hän on poissa, hän muistutti itseään. Hän on poissa.

Kett avasi silmänsä, ja kirkas auringonpaiste poltti tiensä hänen päänsä sisään.

”No niin”, hän sanoi ja auttoi Alicen ulos autosta. ”Tästä alkaa meidän uusi elämä.”